

LUCIJAN VUGA

Z MESEČINO VZVALOVIJO SANJE

DA ME PRENITIJO NOVI UPI

v ziblajih že nastaja sporočilo
razvozljivo le v odmerku časa
ki preblisne v mnogočasju

vzpnem na prste se ves zbečan
ne vedoč in ne meneč se za obzorje
ki le prvo je od brez števila

v mečih čutim bolečino
onemoglo strast po višočini
brezupno hrepenenje seči onkraj

drobi skelet se od napora
v krču mišice ohranjajo ravnotežje
da me prenitijo novi upi

TEMA RAZPOLAVLJA DOSEGLJIVO

naspajkane drobtinice svetlice
očaran od naključnega cvetenja
kamen se sprosti v tihoti teme

kapljevinasti roji s stropa
utrinjajo se v presledkih utripa
toda vse je zunaj časa

tema razpolavlja dosegljivo
drugo vse je onkraj neotipljivo
le sluh spreda mehko tkanje

drživa se za roki med iskanjem
saj veva za nekakšno končno vezje
odkoder tipa k nama srčika šuma

VSE PRENEŽNO DA BI ZBODLO

lobodičje v tkivu kamna
rdeče jagode v popkih stvarstva
v presečiščih vseh soredij

z roko sežem do tja nežno
vse prenežno da bi zbdlo
tako nežno da ni stvarno

to raztrešči se v spominu
tihost tišja in najtišja
vsa v razpokah scelna gmota

postojiva v zarezi časa
da se mena v ščip prelije
in z mesečino vzvalovijo sanje